

РЕШЕНИЕ

№ 17040

гр. София, 04.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в публично заседание на 05.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **11666** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 1, във връзка с чл. 67в, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на А. А. С., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Руската федерация, [дата на раждане], против Решение № 13882/24.10.2025 г., издадено от решаващ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 67в, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, вр. чл.18, пар.1, б.“б“ от Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета е разрешено прехвърлянето му във Федерална република Германия.

С доводи за материална незаконосъобразност и необоснованост на оспореното решение, моли да бъде отменено.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият А. А. С. се явява лично и поддържа жалбата си. Осигурен му е и превод на език, който разбира и съдът му разяснява всички права и правни последици в процеса, съгласно служебното начало в това производство.

Ответникът - решаващ орган към Държавна агенция за бежанците се представлява от юрисконсулт К., която оспорва жалбата. Представени са писмени бележки.

Административен Съд С. – град, III отделение, 36-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

С молба вх. № ПМЗ-ВР-2808/16.09.2025 г. на отдел „ПМЗ-кв. Военна рампа“, РПЦ-С., жалбоподателят А. А. С., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Руската федерация, [дата на раждане], е поискал предоставяне на международна закрила. На 26.09.2025 г. с кандидата е проведено

интервю, видно от приложения към преписката протокол, по време на което, С. е изложил подробно доводите си за това, защо счита, че животът му би бил застрашен при връщането му в Руската Федерация.

С разпореждане № УП-17984/03.10.2025 г. на интервюиращ орган при ДАБ на основание чл. 67а, ал. 2, т. 1 от ЗУБ е образувано производство за определяне на държавата, компетентна за разглеждане на молбата за предоставяне на международна закрила на А. А. С..

При проверка в базата данни на системата Евродак са въведени данни с номер DE1220105NUR00726 от дата 05.01.2022 г. и е открито съвпадение, което сочи, че на гражданина на Руската федерация са били снети дактилоскопни следи от пръстови отпечатьци, които съвпадат с отпечатьците на лице, подавало молба за международна закрила в [населено място], Федерална република Германия.

В хода на производството за международна закрила А. А. С. е представил оригинал на документ за пребиваване, издаден от Имиграционната служба Федерална провинция Б. на 04.02.2022 г. От приложеното доказателство по административната преписка е видно, че немският документ аусвайс /паспорт/, който е получил от немските власти при подаването си на молбата за закрила сочи пребиваване на територията на Федерална република Германия около година и половина от началото на 2022 г. до месец юли на 2023 г.

На основание чл.18, ал. 1, б.“б“ на Регламент (ЕС) № 604/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета, на 07.10.2025 г. Република България е отправила към Федерална република Германия искане с референтен № 90696BG001 за обратно приемане на жалбоподателя. На 09.10.2025 г. немските власти информират ДАБ при МС, че отказват да приемат обратно чуждия гражданин, поради обстоятелството, че последната им известна информация относно лицето е от 16.02.2023 г. Съгласно това те достигат до извода, че чуждият гражданин е бил извън територията на държавите-членки за период по-дълъг от три месеца. На 14.10.2025 г. от страна на Република България е изпратено искане до Федерална република Германия за прераглеждане на отрицателния отговор, като са изложени факти относно маршрута на лицето след напускането му на територията на Федерална република Германия, съобразно неговите собствени твърдения и установената по служебен път информация. На 22.10.2025 г. е изпратена нотификация до Република България от страна на немските власти, че Федерална република Германия приема обратно А. А. С..

Вземайки предвид събраните доказателства решаващ орган при ДАБ е издал оспореното Решение № 13882/24.10.2025 г., с което на основание чл. 67в, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, вр. чл. 18, пар.1, б.“б“ от Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета е разрешено прехвърлянето на А. А. С. във Федерална република Германия.

Административен Съд С. – град, III отделение, 36-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното Решение на Решаващ орган при Държавната Агенция за бежанците при Министерския Съвет е било съобщено на А. А. С. лично, видно от положения подпис на 29.10.2025 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 03.11.2025 г., т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 84, ал. 1 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – Решаващ орган при ДАБ към МС на РБ, на когото по силата на чл. 48, ал. 1, т. 9 от ЗУБ, Председателят на ДАБ е предоставил правото да провежда производство по реда на Глава шеста, раздел Ia от Закона за убежището и бежанците. Не се констатира допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Според чл. 67а, ал. 1 от ЗУБ, производството по този раздел Ia се провежда в съответствие с Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство (ОВ, L 180/31 от 29 юни 2013 г.). На основание чл. 67в, т. 1 от ЗУБ, след извършване на проверка на доказателствата, изпращане на запитване за поемане на отговорност или за обратно приемане и получаване на отговор от запитаната държава - членка на Европейския съюз, решаващият орган взема решение, с което разрешава прехвърлянето на чужденеца в компетентната държава - членка на Европейския съюз.

За да издаде оспореното решение, административният орган е преценил, че в случая са налице предпоставките по чл. 18, параграф 1, б. "б" от Регламент (ЕС) № 604/2013, според който компетентната държава членка е длъжна да приеме обратно, при условията, предвидени в членове 23, 24, 25 и 29, кандидат, чиято молба е в процес на разглеждане и който е подал молба в друга държава членка или който се намира на територията на друга държава членка без документ за пребиваване.

От друга страна, според чл. 3, пар. 1 и 2 от Регламент (ЕС) № 604/2013 /Регламент Д./, държавите членки разглеждат всяка молба за международна закрила на гражданин на трета държава или на лице без гражданство, който подава молба на територията на която и да било от тях, включително на границата или в транзитните зони. Молбите се разглеждат от една-единствена държава членка, а именно от онази, за която критериите, предвидени в глава III, сочат, че е компетентна за това. Когато не може да бъде посочена компетентна държава членка, на основата на критериите, изброени в настоящия регламент, първата държава членка, пред която е представена молбата за международна закрила, е компетентна за разглеждането ѝ. Когато е невъзможно кандидатът да бъде прехвърлен в първоначално посочената за компетентна държава членка, тъй като са налице основателни опасения да се смята, че в тази държава членка съществуват системни недостатъци в процедурата по предоставяне на убежище и на условията за приемане на кандидати, което създава риск от нечовешко или унижително отношение по смисъла на член 4 от Хартата на основните права на Европейския съюз, определящата държава членка продължава да разглежда критериите, предвидени в глава III, за да установи дали друга държава членка може да бъде посочена за компетентна.

Съда на ЕС е имал възможността да тълкува, във връзка с отправено преюдициално запитване чл. 3 и чл. 17 от Регламент Д. в Решение на Съда (пети състав) от 16 февруари 2017 година по дело C-578/16 PPU (С. К., Н. Ф. и А. С. срещу R. S.).

В т. 43 от решението се сочи, че съгласно съображение 32 от посочения регламент (Регламент Д.) държавите членки са длъжни да спазват изискванията, произтичащи от член 33, параграф 1 от Женевската конвенция и от член 3 от ЕКПЧ, както и свързаната с тях практика на Европейския съд по правата на човека. Тези изисквания обаче имат по-широк обхват от въведения с член 3, параграф 2 от посочения регламент критерий за системни недостатъци, който впрочем се отнася само до случаите, при които за държавите членки било невъзможно да извършат прехвърляне на търсещи убежище лица към определена държава членка.

В т. 68 от решението се сочи, че от свързаната с член 3 от ЕКПЧ практика на Европейския съд по

правата на човека, която трябва да бъде взета предвид при тълкуването на член 4 от Хартата (вж. в този смисъл решение от 21 декември 2011 г., N. S. и др., C-411/10 и C-493/10, EU:C:2011:865N.S, т. 87—91), следва, че страданията поради настъпило по естествен път физическо или психическо заболяване могат да попаднат в обхвата на член 3 от ЕКПЧ, ако се окаже, че се изострят или има опасност от изострянето им поради отношение, произтичащо от условията на задържане, от експулсиране или от други мерки, за които органите могат да бъдат държани отговорни, и то при условие че настъпилите от това страдания са достигнали минималното ниво на тежест по този член (вж. в този смисъл ЕСПЧ, решение от 13 декември 2016 г., Paposhvili с/у Б., CE:ECHR:2016:1213JUD004173810, § 174 и 175).

В това отношение, що се отнася до условията за приемане и оказване на грижи, които могат да бъдат предоставени в компетентната държава членка, следва да се подчертае, че обвързаните от Директивата за приемането държави членки, сред които е Република Х., са длъжни, включително в рамките на процедурата по Регламент „Д. III“, съгласно членове 17—19 от посочената директива да осигуряват по-специално на търсещите убежище лица необходимите медицински грижи и медицинска помощ, което включва най-малко спешни грижи и основно лечение на болестите и тежките психични разстройства. При тези условия и съгласно взаимното доверие между държавите членки съществува сериозно предположение, че медицинското лечение, което се предлага на търсещите убежище лица в държавите членки, ще бъде подходящо (вж. по аналогия решение от 21 декември 2011 г., N. S. и др., C-411/10 и C-493/10, EU:C:2011:865, т. 78, 80, и т. 100—105).

Следователно, след като по-конкретно в рамките на гарантираното му в член 27 от Регламент „Д. III“ право на ефективна правна защита търсецо убежище лице представи обективна информация, като например издадените му медицински удостоверения, които позволяват да бъде доказано изключително тежкото му здравословно състояние и значителните и необратими последици, които прехвърлянето му би могло да породи, органите на съответната държава членка, включително и нейните юрисдикции, не биха могли да пренебрегнат тази информация. Напротив, когато решат да прехвърлят заинтересованото лице, те са длъжни да преценят опасността от възникване на тези последици, или когато се отнася до юрисдикция — законосъобразността на решението за прехвърляне, доколкото изпълнението на това решение би могло да доведе до нечовешко или унижително отношение за съответното лице (вж. по аналогия решение от 5 април 2016 г., A. и Căldăraru, C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, т. 88).

При необходимост, ако стане ясно, че здравословното състояние на съответното търсецо убежище лице няма да се подобри в краткосрочен план или че спирането за дълъг период от време на процедурата би породило опасност от влошаване на състоянието на заинтересованото лице, самата молеща държава членка би могла да реши да разгледа молбата му, като се позове на „дискреционната клауза“, предвидена в член 17, параграф 1 от Регламент „Д. III“ (вж. в този смисъл решение от 30 май 2013 г., H., C-528/11, EU:C:2013:342, т. 38). При все това посочената разпоредба, тълкувана с оглед на член 4 от Хартата, не би могла в положение като разглежданото в главното производство да се тълкува в смисъл, че с нея се въвежда задължение за тази държава членка да приложи горепосочената разпоредба.

При всички положения в случаите, когато здравословното състояние на съответното търсецо убежище лице не позволява на молещата държава членка да извърши прехвърлянето му преди изтичане на шестмесечния срок, предвиден в член 29, параграф 1 от Регламент „Д. III“, компетентната държава членка се освобождава от задължението си да поеме отговорност за заинтересованото лице, като в този случай отговорността се прехвърля на първата държава членка, съгласно параграф 2 от този член.

От цитираните разпоредби на вторичното право на ЕС и най-вече във връзка с направеното им тълкуване в цитираното решение, следва недвусмисления извод, че всяка държава-членка, която счита, че не е компетентна да разгледа молба за предоставяне на международна закрила, съгласно критериите, предвидени в глава III от Регламента, е необходимо преди отправяне на питане за поемане на отговорност към друга държава-членка и най-вече преди осъществяването на трансфера на гражданина на трета държава трябва да изключат всяко сериозно съмнение за влиянието на прехвърлянето върху здравословното състояние на заинтересованото лице, като вземат необходимите предпазни мерки, така че прехвърлянето да бъде извършено при условия, позволяващи да бъде опазено по подходящ начин и в достатъчна степен здравословното състояние на това лице. В случай, когато предвид особената тежест на заболяването на съответното търсецо убежище лице предприемането на посочените предпазни мерки не би било достатъчно, за да се гарантира, че прехвърлянето му няма да доведе до реална опасност от значително и необратимо влошаване на здравословното му състояние, органите на съответната държава членка трябва да спрат процедурата по прехвърлянето на заинтересованото лице, докато състоянието му не позволи такова прехвърляне, и при необходимост, ако установи, че здравословното състояние на съответното търсецо убежище лице не би могло да се подобри в краткосрочен план или че спирането за дълъг период от време на процедурата би породило опасност от влошаване на състоянието на заинтересованото лице, самата молеща държава членка би могла да реши да разгледа молбата му, като се позове на „дискреционната клауза“, предвидена в член 17, параграф 1 от Регламент „Д. III“.

На следващо място от тълкуването на разпоредбите на регламента в цитираното решение, следва недвусмисления извод, че е необходимо преди отправяне на питане за поемане на отговорност към друга държава-членка и най-вече преди осъществяването на трансфера на гражданина на трета държава, да провери дали в запитваната държава не съществуват системни недостатъци в процедурата по предоставяне на убежище и на условията за приемане на кандидати, което създава риск от нечовешко или унижително отношение по смисъла на член 4 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Това задължение се извежда от съображение 32 от Регламента, съгласно което по отношение на третирането на лицата, попадащи в обхвата на настоящия регламент, държавите членки са обвързани със задълженията си по силата на международните правни актове, включително имащата отношение съдебна практика на Европейския съд по правата на човека.

В разглеждания казус по преписката липсват данни административните органи да са събрали данни относно здравословното състояние на заинтересованото лице, въпреки, че видно от приложения амбулаторен лист жалбоподателят е инвалид, като е ампутиран десния му долен крайник, както и твърденията му, че е претърпял инцидент, след който е изгубил паметта си, както и административните органи не са събрали данни относно съществуването на системни недостатъци в процедурата по предоставяне на убежище и на условията за приемане на кандидати във Федерална република Германия, което е съществено нарушение на административно-производствените правила, регламентирани в цитираните норми.

В тази връзка настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение следва да бъде отменено, а преписката да се върне на компетентния административен орган при ДАБ.

Предвид изрично предвидената дерогация в чл. 17, пар. 1 от Регламент Д., органът може да продължи производството по разглеждането на молбата на А. А. С. за предоставяне на международна закрила и да се произнесе по същество по нейната основателност или неоснователност.

От друга страна, органът може да издаде ново решение по чл. 67в, ал. 1 от ЗУБ за

прехвърлянето на кандидата в Федерална република Германия, каквато възможност е изрично предвидена в чл. 17, пар. 2 от Регламент Д.. Това следва да стане единствено в случай, че са събрани по предвидения от закона ред достатъчно безспорни доказателства, от надеждни източници, затова, че в момента в Федерална република Германия не съществуват системни недостатъци в процедурата по предоставяне на убежище и на условията за приемане на кандидати, които създават риск от нечовешко или унижително отношение по смисъла на член 4 от Хартата на основните права на Европейския съюз, както и да се направи преценка относно здравословното състояние на заинтересованото лице.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, III отделение, 36-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. А. С., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Руската федерация, [дата на раждане] , Решение № 13882/24.10.2025 г., издадено от решаващ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 67в, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, вр. чл.18, пар.1, б.“б“ от Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета е разрешено прехвърлянето му във Федерална република Германия.

ВРЪЩА ДЕЛОТО като преписка на съответния компетентен орган при ДАБ за произнасяне, при спазване на указанията, дадени в мотивите на настоящето решение. Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.

СЪДИЯ: